

Sygn. akt VII Ka 401/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Remigiusz Chmielewski,

Protokolant st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014r.

sprawy P. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13§1kk w zw. z art. 157§1kk w zw. z art. 64§2kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 marca 2014r. sygn. akt II K 44/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie przekazuje

Sygn. akt VII Ka 401/14

UZASADNIENIE

P. G. oskarżony został o to, że w dniu 10 listopada 2013r. w O., przy ulicy (...), uderzając swoją głową w twarz E. H. oraz kopiąc ja po ciele, spowodował u wymienionej obrażenia ciała w postaci złamania nosa bez przemieszczenia, powierzchownych ran tłuczonych nasady nosa i wargi górnej oraz podbiegnięć krwawych na twarzy szyi i okolicy luku żebrowego lewego, które naruszyły czynności narządu ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 §2 k.k. narażając wymienioną na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 §1 k.k., przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 2 k.k.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie II K 44/14 oskarżonego P. G. w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 10 listopada 2013r. w O., przy ulicy (...), uderzając swoją głową w twarz E. H. oraz kopiąc ja po ciele, spowodował u wymienionej obrażenia ciała w postaci złamania nosa bez przemieszczenia, powierzchownych ran tłuczonych nasady nosa i wargi górnej oraz podbiegnięć krwawych na twarzy szyi i okolicy luku żebrowego lewego, które naruszyły czynności narządu ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 2 k.k.

tj. popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k., wymierzając mu za ten czyn z mocy powołanych przepisów karę 1 roku pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poprzez zaniechanie przesłuchania biegłego z zakresu medycyny sądowej K. K. na rozprawie i weryfikacji w oparciu o jakie przesłanki biegły wskazał w swojej pisemnej opinii, iż zachowanie oskarżonego narażało pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo naruszenia funkcji narządów ciała na okres znacznie przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 §1 k.k.. podczas gdy bez wyjaśnienia tych okoliczności zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżonego jest nieuzasadniona.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony P. G. swoim zachowaniem nie zmierzał bezpośrednio do spowodowania u pokrzywdzonej obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 §1 k.k., podczas gdy wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności pisemnej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej K. K., dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie uzasadnia takiego twierdzenia,

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary poprzez orzeczenie kary 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności czynu oraz postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia, w tym przede wszystkim popełnienie przedmiotowego przestępstwa w warunkach multirecydywy z art. 64 §2 k.k., a także celów kary. w szczególności cele zapobiegawcze uzasadniają orzeczenie kary surowszej a mianowicie kary postulowanej przez oskarżyciela publicznego w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie podnieść należy, że apelacje są o tyle zasadne o ile z ich treści wynika potrzeba uchylenia wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy w Olsztynie w pełni zasadnie wskazał, że opis czynu jaki został zarzucony oskarżonemu nie zawierał znamienia usiłowania. Powyższe jednakże w żaden sposób nie ograniczało Sądu w zakresie zmiany nieprawidłowego opisu czynu powołanego w akcie oskarżenia w ramach tego samego zdarzenia tym bardziej, że w kwalifikacji prawnej przyjęto art.13§1 kk.

Trafnie natomiast prokurator zarzucił, że wpływ na ocenę czynu zarzuconego oskarżonemu miało zaniechanie przeprowadzenia dowodu w postaci przesłuchania na rozprawie biegłego z zakresu medycyny sądowej. Zgodzić się bowiem należało ze skarżącym, że dopiero przeprowadzenie tej czynności pozwoli na określenie w oparciu o jakie przesłanki biegły ten wskazał w swojej pisemnej opinii, iż zachowanie oskarżonego narażało pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo naruszenia funkcji narządów ciała na okres **znacznie** przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 §1 k.k. Sąd Rejonowy dostrzegł potrzebę przesłuchania biegłego na rozprawie, skutkiem czego było jego wezwanie na rozprawę w dniu 6 marca 2014r. Biegły jednakże nie stawiał się on na wezwanie nadsyłając usprawiedliwienie (k. 105). Na skutek aprobaty stron nie został on niestety wezwany ponownie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko skarżącego co do tego, że bezpośrednie przesłuchanie biegłego było konieczne albowiem biegły w pisemnej opinii użył sformułowań wskazujących na to, iż zachowanie oskarżonego narażało pokrzywdzoną na obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres **znacznie** przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., wskazując przy tym na możliwe złamanie kości nosa z przemieszczeniem i rozchwianie drugiego stopnia zębów oraz złamanie żeber –k.43.

W konsekwencji przeprowadzenie tej czynności procesowej winno pozwolić na ustalenie **czy faktycznie P. G. swoim zachowaniem nie zmierzał bezpośrednio do spowodowania u pokrzywdzonej obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dnia w rozumieniu art. 157 §1 k.k.**

Wskazać należy na sposób zachowania sprawcy, który nie ograniczył się jedynie do pojedynczego uderzenia pokrzywdzonej ale szarpał ją za włosy (część ich wrywając), kopnął ją w okolice żeber (zachodziło podejrzenie złamania kości żebrowej) a poza tym leżąc na pokrzywdzonej przyduszał ją (w dokumentacją medycznej stwierdzono podbiegnięcia krwawe na szyi). Co także istotne stosowana przemoc trwała przez znaczny czas. Natomiast w wyniku wspomnianego uderzenia w głowę pokrzywdzona doznała złamania kości nosa.

Powyższe okoliczności nakazują zatem dokonanie ponownej oceny zebranego materiału dowodowego celem wyjaśnienia czy oskarżony, który już po zadaniu pierwszego ciosu powodującego krwotok kontynuował agresywne zachowania, zmierzał do wywołania znacznych dolegliwości u pokrzywdzonej lub na nie się godził.

Mając powyższe na uwadze zaskarży wyrok uchylono i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie – art.437§2 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu postępowanie winno być przeprowadzone z uwzględnieniem poczynionych uwag co winno pozwolić na dokonanie trafnych ustaleń w sprawie, przyjęcie właściwej kwalifikacji prawnej oraz przy ustaleniu odpowiedzialności oskarżonego właściwej reakcji w zakresie kary.

Odnosnie natomiast podnoszonej przez oskarżonego oraz pokrzywdzoną kwestii braku wniosku E. H., co miało wyłączać możliwość ścigania, to wobec zajścia przesłanek z art.157§4 kk (wspólne zamieszkiwanie z osobą najbliższą) postępowanie toczy się bez wniosku.